

ALBATROS

Milla

Zrada

Pia Hagmarová

Pia Hagmarová

Milla

Zrada

ALBATROS

Přeložila Luisa Robovská

MILLAN 2: SVEKET

© Pia Hagmar, 2013

Published in agreement with B. Wahlströms Bokförlag,

Forma Books AB, Västerås, Sweden

Translation © Luisa Robovská, 2014

ISBN 978-80-00-03466-9

*Věnováno hvězdnému týmu z Åstebo:
Fie, Sofii, Karin, Pie, Saře a Anně-Karin.
A samozřejmě taky Třpytce, Serendovi, Siru Lassemu,
Ginze, Papaye a Weddingovi.*

1

Josífek se mě pevně drží kolem pasu a tiskne se ke mně, zatímco šlapu do pedálů. Jde to ztuha, i když dohromady moc nevážíme. Do obličeje mě šlehá vítr a pod koly praská štěrka. Když konečně dorazíme do stáje, jsem v podpaží, na krku i ve vlasech celá zpocená. Josífek se mě pořád drží za bundu jako klíště.

„Tak jsme tady,“ řeknu.

Bráška přikývne. Moc toho nenamluví. Sundám ho z nosiče a vezmu ho za ručičku. Má ji úplně ledovou.

„Pojď,“ pobídnu ho.

Ve stáji je celkem šest boxů, jeden vedle druhého. Z jednoho konce se vychází k výběhům, na druhém konci je půda, kde se skladuje seno a sláma. Touhle dobou jsou koně samozřejmě venku ve výběhu. Otevřu dveře a vykouknu ven. Když Josífek uvidí koně, kníkně. Těžko říct, jestli radostí, nebo strachy. Možná obojím.

U branky stojí poníci Krabat a Dante. Krabat patří Anně a je to tmavý hnědáček. Dante patří Linnée a je to ryzák s úzkou lysinkou. Kousek za nimi stojí Mariannin teplokrevník Lucifer a odolává útokům Okurky. Okurka se ve skuteč-

nosti jmenuje Isidor a je mu teprve rok a půl. Až vyroste, bude z něj taky drezurní kůň jako Lucifer, ale zatím je to jen drzé hříbě s dlouhýma nohama a zadkem vyšším než kohoutek.

Úplně nejdál se bez hnutí pase Zorro. Je jako vysavač. Neunikne mu ani stéblo trávy. Ale na to, kolik toho sežere, není tak strašně tlustý. Trochu kulatější samozřejmě je, ale to je u shetlandských poníků normální. Při pohledu na něj se musím usmát. Roztomilejšího poníka jsem ještě neviděla. Je to tmavý ryzák s hustou zlatou hřívou a vypadá jako z pohádky. Pořád ještě nemůžu uvěřit, že je můj.

„Zorro,“ zavolám na něj. „Pojď sem!“

Vlastně nevím, proč to vůbec zkouším. Ani by ho nezapadlo dát mi přednost před trsem trávy. A proč taky? Vždyť se sotva známe. Mám ho teprve tři dny. Nezbyvá mi nic jiného než se pro něj vydat do rozbahněného výběhu.

„Počkej tady,“ nakážu Josífkovi. „Do výběhu nemůžeš.“

Bráškovi se rozklepe spodní ret a oči se mu zalesknou slzami.

„Neboj se,“ uklidňuju ho. „Já ti nikam neuteču. Celou dobu mě uvidíš, slibuju.“

Rychle podlezu ohradu a pospíším si k Zorrovi. Připnu ho na vodítko a musím ho víceméně dotáhnout k brance. Moc se mu nechce. Celou dobu mám strach, aby se Josífek nevydal za mnou. Všichni koně jsou tu sice hodní, ale člověk nikdy neví, co se může stát. Mohli by se třeba něčeho

leknout nebo se jen tak z legrace začít honit a nebylo by dobré, aby jim Josífek stál v cestě. Nemůžu dopustit, aby se mu něco stalo.

Zavedu Zorra do stáje a přivážu ho v uličce. Josífek stojí namáčknutý u stěny a prohlíží si ho vykulenýma očima.

„Kůň,“ ukáže na něj.

„To je můj kůň,“ přikývnu. „Nebo vlastně i tvůj. Náš, Josífku.“

Bráška mi věnuje nechápavý pohled. Na tom není nic divného, protože já taky ještě nemůžu uvěřit, že je Zorro můj. Pořád nevím, co mám říct tátovi, a on nejspíš neví, co říct mně. Chodíme kolem sebe doma po špičkách a už to asi dlouho nevydržíme.

Jasně že jsem si přála vlastního koně. To si přece přejou všechny holky, co jezdí na koni. Ale pro mě to byl jenom dětinský sen. Věděla jsem, že si koně nemůžeme dovolit, a už vůbec ne teď, když je táta bez práce a máma nemocná.

Ale člověk přece může snít. A já jsem snila o koni, který mi pomůže dosáhnout mého cíle. Chci se o koních naučit úplně všechno. Až vyrostu, budu s koňmi pracovat, jiná možnost nepřípadá v úvahu. A naučím se pořádně jezdit. Ne jako Anna s Linnéou, které jen jednou za čas vyrazí na parkurové závody. Já budu jezdit tak, že s koněm úplně splynu. Jako Marianne s Luciferem nebo jako drezurní jezdci se svými koňmi v televizi, kteří vypadají, jako když tancují.

Zorro na mě uličnický mžourá zpod huňaté hřívy. I na shetlandského poníka je nezvykle malý. Kdybych si na něj sedla, nejspíš bych courala nohy po zemi. My dva spolu nikdy žádné závody nevyhrajeme. Připadala bych si jako tyran, i kdybych na něm jen chtěla v kroku obejít dvůr. Sice by mě možná unesl, ale vypadalo by to směšně.

Pořád ještě se neodvážuju myslet na to, proč mi táta Zorra koupil. Byla to tak trapná situace, že vůbec nevím, co mám dělat. Teď mám teda zničehonic vlastního koně, i když vůbec ne takového, jakého jsem si vysnila. Zorro ale přece nemůže za to, že je mrňavý břichatý poník s rousatýma nohama.

„Tumáš,“ podám Josífkovi kartáč. „Takhle se to dělá, podívej.“

Bráška dlouho stojí a pozoruje, jak Zorra čistím. Potom opatrně přistoupí blíž a nejistě mu přejede kartáčem po pleci.

„No vidíš, jak ti to jde,“ pochválím ho.

Josef se usměje. Moc často se neusmívá, ale když jo, tak to stojí za to. Někteří lidi se usmívají jen pusou. Ale Josífek se rozzáří úplně celý a jeho úsměv je nakažlivý, protože je vzácný.

Když pochopí, co má dělat, nechce kartáč pustit. Nechám ho Zorra čistit tak dlouho, až už nemůže být čistší. Dojdu do sedlovny pro helmu a nasadím ji Josífkovi na hlavu. Je mu sice trochu velká, ale když se pořádně utáhne

řemínek pod bradou, tak mu docela sedí. Zpod helmy mu čouhají světlé kudrnaté vlásky. Vypadá jako andílek. Andílek s obří helmou.

Zorro je tak malý, že si nemůžu půjčit uzdečku od jiného koně, takže si musíme vystačit s ohlávkou a provázkem od sena.

„Tak nasedat,“ usměju se.

Bráška ucouvne a vrhne na mě vyděšený pohled.

„Neboj,“ uklidňuju ho. „Nic to není.“

Teprve teď mě napadne, že o Zorrovi vlastně vůbec nic nevím. Netuším, jak je starý, jestli je obsednutý a vlastně ani jak se doopravdy jmenuje. Zorro jsem mu začala říkat jenom proto, že mi přišlo hloupé volat na něj *poníku*.

Táta mi ho v noci přivedl na zahradu, hodil mi vodítko a zavrčel: „Mohla bys mít sakra trochu radost, ne?“ Potom se svalil v obýváku na gauč a nechal mě stát se Zorrem na zahradě.

Přece nemůžu Josífka posadit na koně, který možná ani není obsednutý. Co kdyby začal vyvádět? Nejdřív to musím zkusit já. Bude to sice vypadat směšně, ale nedá se nic dělat.

Vyvedu Zorra na dvůr a k ohlávkce mu místo otěží uvážu z každé strany provázek. Nejdřív si mu jen lehnu na hřbet, abych zjistila, jak zareaguje. Nijak. Jenom stojí a kouká.

„Josífku, běž kousek dál,“ řeknu.

Bráška okamžitě couvne a primáčkne se ke zdi. Vlastně by mi měl Zorra někdo podržet u hlavy, když nevím,

co od něj čekat, ale jelikož tu kromě Josífka nikdo není, budu to muset zvládnout sama. Nechce se mi čekat. Chci to zkusit hned. Jestli mě shodí, tak to aspoň nebudu mít tak vysoko. Zorro je tak malý, že mi stačí jen přehodit nohu přes hřbet.

„Stůj hezky,“ řeknu mu a pohladím ho po hřívě. „Neboj se.“

Když mu dosednu na hřbet, Zorro jen lhostejně zastříhá ušima. Kdybych propnula špičky, dosáhla bych na zem. Připadám si strašně hloupě, jako bych seděla na houpacím koni. Ještě že mě kromě Josífka nikdo nevidí. Nohy mám až pod břichem, takže místo pobídky mlasknu lýtky.

Zorro zbystří a váhavě vykročí.

„Tak je hodný,“ pochválím ho.

Netváří se, že bych mu připadala těžká, ale kdo ví. Pár koleček po dvoře stačí, abych se přesvědčila, že už na něm určitě někdo jezdil. Umí zatáčet na povel, a když zatáhnu za provázkové otěže, zastaví.

Nemusím se bát na něj posadit Josífka, ale samozřejmě ho povedu.

„Teď ty,“ pobídnu ho, když slezu a připnu k ohlávce vodítko.

Bráška bojácně zavrtí hlavou.

„Ale no tak, dělej.“

Použila jsem trochu moc ostrý tón. Josífek si toho hned všiml a z očí mu vyhrkly slzy. Zhluboka se nadechnu. Josí-

fek za to přece nemůže, napomenou se v duchu. Není jeho chyba, že mám koně, na kterém nemůžu jezdit. Nemůžu ho nutit, aby ho ježdění bavilo jenom proto, aby byl Zorro aspoň k něčemu užitečný.

„Bude se ti to líbit, uvidíš,“ zkouším to. „Neznám nic zábavnějšího než ježdění na koni.“

Bráška mi věnuje nedůvěřivý pohled. Vidím, jak váhá a jak ho pomýšlení, že sedí na Zorrově hřbetě, děsí. Ale na druhou stranu mi věří. Jako jediný na světě. Takže nakonec nejistě přikývne.

Opatrně ho na Zorra vysadím a Josífek se pevně chytne rukama za hřívu. Prstíky mu v ní úplně zmizí. Helma se mu sveze přes oči a on vyděšeně kníkuje. Narovnámu mu ji, aby viděl před sebe.

„Neboj se,“ uklidňuju ho. „Je to legrace, uvidíš.“

Obejdeme pár koleček po dvoře. Zorro poslušně ťape vedle mě a Josífek se pořád křečovitě drží za hřívu. Pohled má strnulý a tělíčko celé napjaté.

„Uvolni se,“ řeknu, ačkoli vím, že je to zbytečné.

Strachu se přece nedá jen tak poručit.

„Millo...?“ zašeptá bráška a vrhne na mě prosebný pohled znamenající, že chce dolů.

Nedokážu se ubránit zklamání. Doufala jsem, že bude ze Zorra nadšený, že si ho hned na první pohled zamiluje. Představovala jsem si, jak ho budu každý den vyzvedávat ze školky a brát ho s sebou do stáje a učit ho jezdit. Můj

bráška, můj poník a já. My tři spolu. Doufala jsem, že Josífka to bude bavit, že bude šťastný. Když ale vidím jeho prosebný pohled, můj sen se rázem rozplyne. Možná že si Josífek časem zvykne, ale nebude to takové, jaké jsem si to představovala.

Vtom se za zatačkou objeví Mariannino auto. Vjede na dvůr, zaparkuje před stájí a otevře dveře. Světlé vlasy má sepnuté sponkou a na sobě má námořnicky modré sako, sukni stejné barvy a bílé lodičky. Boty miluje a má jich doma snad sto párů.

„Ahoj Millo!“ zavolá na mě.

Zvednu ruku na pozdrav.

Marianne otevře kufr a vytáhne dvě tašky s jídlem. Z jedné kouká pórek a z druhé dvě bagety. Vezme do každé ruky jednu tašku a vykročí k nám.

„Tak jsi našla jezdce na Zorra?“ zeptá se mě. „To je tvůj bráška?“

„Jo, jmenuje se Josífek,“ přikývnu.

„Ahoj Josífku,“ usměje se Marianne.

Josífek jí pozdrav ani úsměv neopětuje.

Jenom zaraženě kouká na Zorrovu huňatou uši. Nových lidí se bojí. Když k nim do školky nastoupila nová paní učitelka, trvalo několik týdnů, než ji vůbec pozdravil. Ale zdá se, že Marianne si jeho divného chování nevšimla. Anebo jí nevadí. Chytnu Josífka v podpaží a sundám ho na zem.

„To byl zase den,“ povzdychne si Marianne. „Jsem úplně

vyřízená. Měli jsme strašně moc pacientů. Už máš vykydáno?“

„Ještě ne,“ přiznám se sklopenýma očima.

Já totiž ve stáji pomáhám. Anna s Linnéou platí každý měsíc za ustájení, jehož součástí je, že Marianne koně ráno pouští do výběhu a večer zavírá, v zimě jim nasazuje a sundává deky, a samozřejmě krmí a kydá.

Ale Marianne má náročnou práci – je totiž zdravotní sestra – a práci kolem koní nestíhá. Proto sem jezdím každý den po škole vykydat, zamést a vyčistit koně. Za to dostávám měsíčně pět set korun a občas taky trénink na Luciferovi. Mám fakt štěstí – moct se starat o koně a ještě za to dostávat zapláceno.

Ale dneska jsem se flákala. Většinou kydám hned, jak přijedu, aby byly všechny boxy hotové, než se Marianne vrátí domů. Ona večer pak jen zavře koně do stáje a nakrmí je. Dneska jsem se ale nejdřív věnovala Zorrovi a Josífkovi.

„Hned se do toho pustím,“ začervenám se.

Marianne se usměje a na tvářích se jí udělají dolíčky.

„Jen klid, nechci tě honit. Jenom jsem myslela, že bys mohla vykydat a já bych zatím uvařila něco k večeři. Mohli byste se s Josífkem najíst se mnou. Teda jestli chcete.“

V břiše mi kručí hlady. V jídelně dnes byly k obědu rozmočené rybí prsty, které chutnaly po margarínu. Sice nejsem vybíravá a sním skoro všechno, ale víc než tři prsty jsem nepozřela a od té doby už mi pěkně vyhládlo.

Je na mně vidět, že mám hlad? Nechci, aby mě Marianne litovala. Aby mě kdokoli litoval. A Josífek měl ve školce oběd i svačinu, takže ten by to do večera měl vydržet.

„To nemusíš,“ zavrtím hlavou.

Marianne si mě chvíli prohlíží. Občas mám dojem, že tuší, jak to u nás doma vypadá. Ačkoli nemám ponětí, jak je to možné, protože jsem si nestěžovala. Nikdy si nestěžuju.

Ale Marianne se naštěstí nevnučuje. Na rozdíl od naší školní psycholožky Leny, která si v problémech druhých lidí přímo libuje.

„Já vím, že nemusím,“ namítne Marianne vážně. „Ale udělalo by mi to radost. Pořád jím sama a je to otrava.“

Vrhnou na ni podezřívavý pohled, ale tváří se jako vždycky. Zdá se, že nemá žádné postranní úmysly. Možná se opravdu cítí sama, ačkoli se mi tomu nechce věřit.

Marianne vede přesně takový život, jaký bych si jako dospělá taky představovala. Má vlastní dům se stájí, dobrou práci, krásného drezurního koně a nadějně hříbě. A žádného muže, který by jí přidělával starosti. Prostě hotový sen.

Marianne je asi stejně stará jako moje máma, ale člověk by to vůbec neřekl. Má atletickou postavu a vždycky chodí hezky oblečená, takže vypadá nejmíň o deset let mladší než máma. Nikdy by si na sebe nevzala vytahané tepláky, v kterých máma tráví většinu času.

„Tak co říkáš? Nechcete mi dělat společnost?“ zeptá se Marianne a zvedne tašky s jídlem ze země. „Taky spolu musíme něco prodiskutovat, vid?“

Hodí okem po Zorrovi a ve mně hrkne. Neměla jsem Zorra kam dát, tak jsem ho přivedla do stáje k Marianne. Zatím ho tu nechala zadarmo, ale nepůjde to tak věčně. Seno a sláma něco stojí.

Zorro toho sice moc nesežere, ale aspoň něco bych plattit měla. A já nemám peníze. Co budu dělat, až tu Zorro nebude moct zůstat? Tátův nápad ustájit ho v garáži nepřipadá v úvahu. To chápe dokonce i máma.

Ale je to můj kůň, tudíž i moje zodpovědnost.

„Tak jo,“ přikývnu. „Jenom rychle vykydám a přijdeme.“

2

Většina malých kluků je v jednom kuse v pohybu a vymýšlí lumpárny, ale Josífek ne. Zatímco kydám, sedí na balíku sena a ani nedutá. Nejradši bych mu taky dala do ruky vidle a řekla mu o pomoc, aby si připadal užitečný. Ale na to teď není čas. Nechci, aby na nás Marianne musela čekat.

Závratnou rychlostí sama vykydám všech pět boxů. Bobky a mokrou slámu naházím do kolečka a vysypu na hromadu hnoje za stájí. Potom do všech boxů navezu vrstvu čisté voňavé slámy, aby se koním pohodlně leželo. Nakonec zametu uličku, aby nikde nezbylo ani stéblo. Josífek mě celou dobu trpělivě sleduje očima.

Když mám hotovo, vezmu ho za ruku a zavedu dlouhou štěrkovou cestičkou k Mariannině domu. Nechce se mu, takže ho musím skoro táhnout.

„Neboj se,“ uklidňuju ho. „Marianne je moc hodná a skvěle vaří.“

„Ne,“ brání se Josífek. „Nechci.“

„Musíš,“ trvám na svém.

Nikdy ho k ničemu nenutím, ale tentokrát nemám na vybranou. Teď když už má Marianne určitě uvařeno, ne-

můžeme si to přece na poslední chvíli rozmyslet. Josífkovi se rozklepe spodní ret. To dělá vždycky, když má na krajčku. Trhá mi to srdce, ale musím předstírat, že to nevidím.

„Určitě máš taky hlad, ne?“ snažím se ho povzbudit.

Bráška zavrtí hlavou, ale to taky ignoruju.

Moc ráda chodím k Marianne domů. Je u ní vždycky útulno a uklizeno.

Když se zujeme a vejdemo do kuchyně, stojí u sporáku a míchá něco v hrnci. Báječně to tu voní smaženou cibulkou a kořením. Na stole už je připravený červený ubrus, černé talíře a skleničky na nožičce.

„Co si dáte k pití?“ zeptá se Marianne. „Vodu, šťávu, nebo colu?“

„Vodu,“ odpovím rychle.

Josífek jen zavrtí hlavou. V očích má ještě slzy a trucovitě vystrkuje spodní ret.

„Můžu ti s něčím pomoci?“ zeptám se.

Doma většinou vařím já, takže mi připadá divné jen nečinně přihlížet.

„Není s čím,“ usměje se Marianne a olízne vařečku. „Jenom čekám, až se dovaří rýže.“

Josífek se najednou prudce nadechne a já se bleskově otočím. Moje tělo je naučené ho instinktivně bránit před všemi číhajícími nebezpečími. Ale tentokrát mu nic nehrozí. Jenom si všiml Marianniných koček Chillí a Churchillí rozvalujících se na modrobíle pruhované sedačce.

Josífek stojí bez hnutí a svítí mu oči. Marianne se taky otočí a usměje.

„Klidně si je pohlad, jestli chceš.“

Bráška opatrně dojde ke gauči a klekne si. Jiné děti někdy bývají ke zvířatům surové, tahají je za ocásek nebo je pořád chtějí nosit v náručí. Josífek je ale opatrný. S očima navrch hlavy hladí hebký kočičí kožíšek. Churchill se rozvážně převalí na záda. Když ho někdo drbe na břicho, je v sedmém nebi. Drbání na břicho je jeho druhá nejoblíbenější věc na světě, hned po jídle.

„Vrčí,“ lekne se Josífek a podívá se na mě.

„Neboj,“ uklidňuje ho Marianne. „Nevrčí, ale vrní. To kočky dělají, když je jim něco příjemné. Líbíš se mu.“

Ukáže na kočky.

„Ten tlustoch, co chce drbat na břicho, se jmenuje Churchill a je to ten nejlínější kocour na světě. Ta černá kočička je jeho mladší sestra Chilli, mistryně v chytání hrabošů a potkanů.“

Josífek pozorně poslouchá.

„Hezké,“ řekne tiše.

„Vid?“ usměje se Marianne. „Když večer koukám na televizi, spí mi oba na břicho. A teď ti nejspíš budou chtít ležet na klíně.“

Marianne vykládá a přitom bezděčně pohladí Josífka po blondatých vlasech. Bráška sebou trhne a ucouvne. Sednu si ke stolu a pozoruju je. Marianne se snaží, aby se

u ní Josífkovi líbilo. Nejradši bych ji poprosila, aby toho nechala. Josífek nemá rád, když si s ním cizí lidi chtějí povídat. Jenom ho to zneklidňuje. V tom jsme si podobní. Mně taky chvíli trvá, než si někdo získá moji důvěru.

„Chtěla jsi se mnou mluvit,“ ozvu se. Čekání mě znerovozňuje a chci to mít rychle za sebou.

Marianne postaví na stůl dva velké kastroly.

„Udělal jsem stroganof,“ oznámí. „Doufám, že vám bude chutnat. Berte si.“

Nandám Josífkovi lžící rýže a trochu masa s omáčkou. Sobě dám víc. Voní to úžasně a mám hlad jako vlk. Josífek si jídlo nedůvěřivě prohlíží a rýpne do něj vidličkou. Je zvyklý spíš na pizzu z mikrovlnky, hranolky nebo špagety s kečupem.

Marianne si taky nabere velkou porci a nalije si citrónovou šťávu.

Sice mi kručí v břiše, ale při pohledu na jídlo se mi taky dělá špatně.

Jako by všechno místo uvnitř zabral strach. Strašně se bojím, co mi chce Marianne říct. Hlavu mám plnou splašených myšlenek. Co budu dělat, jestli si tu Zorra nebudu moct nechat? Na ustájení nemám peníze a ani nemám šanci si je vydělat. Kdo by zaměstnal holku, která chodí teprve do sedmé třídy? A i kdybych si přece jenom práci našla, jak bych se potom stíhala starat o Marianniny koně, o Zorra a o Josífka? A k tomu všemu chodit do školy? To prostě nejde.

Nevidím žádné řešení. Vlastního koně si prostě nemůžu dovolit a hotovo. Ale nemůžu ho ani prodat, to by mi táta nikdy neodpustil. Zorro je ten nejhezčí dárek, jaký jsem kdy dostala, a táta mi ho dal, aby mi splnil moje největší přání. Takový dárek přece nemůžu prodat, i když mi ho nedal zrovna za nejlepších okolností.

Marianne vzhledne od jídla.

„Tak jezte!“ usměje se. „Myslela jsem, že máte hlad.“

Josífek povinně ochutná jedno sousto, ale když zjistí, jaká je to dobrota, začne se ládovat, jako by čtrnáct dní nejedl. Já si ze slušnosti taky naberu trochu masa s rýží. Chutná to úžasně, ale nemůžu se přimět sousto spolknout. Roste mi v puse a mám pocit, že se snad pozvracím. Marianne bezstarostně žvýká a prohlíží si poštu.

Už to déle nevydržím.

„O čem jsi se mnou chtěla mluvit?“ vyhrknu. „Můžeš mi to už prosím tě říct?“

Snažím se zachovat klid, ale sama slyším, že mám příšerně ječivý a zoufalý hlas. Do očí mi vhrknou slzy. Josífek ztuhne s vidličkou na půl cesty k puse a vyděšeně na mě vykulí oči.

Marianne bleskově vzhledne.

„Co se děje, Millo?“ zeptá se starostlivě.

Musím vynaložit veškerou sílu, abych zadržela slzy. Já přece nikdy nebrečím. Camilla Larssonová nikdy nebrečí.

„No tak, Millo...“

Marianne vyskočí, rychle obejde stůl a neobratně se mě pokusí obejmout.

„Nech mě,“ zavrčím a odtáhnu se. „Nesahej na mě.“

Marianne překvapeně vykulí oči a zvedne ruce v obranném gestu, jako by se bála, že ji snad chci praštit.

„Promiň,“ omluví se a ucouvne.

Je mi tak trapně, že se div nepropadnu hanbou. Marianne je na mě vždycky moc hodná a dnes nás s Josífkem dokonce pozvala na večeři. A já jí to takhle oplatím.

„Ty promiň,“ špitnu a sklopím zrak.

Nastane úplné ticho. Dokonce i Churchill přestal příst. Podívám se na Josífků a zjistím, že už se mu zase klepe spodní ret. Nejradši bych se sebrala a utekla a už se nikdy nevrátila, ale to nejde. Nemůžu tu přece Josífků a Zorra nechat.

„To nic,“ chlácholí mě mírným hlasem Marianne. „Nemusíš se bát, Millo. Chtěla jsem s tebou jen mluvit o tvém platu. Už delší dobu si říkám, že se o koně staráš tak vzorně, že bych ti měla přidat. Ale teď když máš Zorra, chtěla jsem se tě zeptat, jestli by sis ho tu místo zvýšení platu nechtěla nechat zadarmo ustájeného.“

Vykulím na ni oči. Slyším, co říká, ale význam slov mi nedochází. Marianne se zase posadí a dolije si šťávu.

„Co ty na to? Souhlasíš?“

„Děláš si legraci?“ zeptám se šeptem.

„Jasně že ne,“ odpoví vážně Marianne. „Už delší dobu

jsem měla špatné svědomí, že ti platím tak málo. Nechci tě využívat.“

Zatočí se mi hlava. Takže tu můžu Zorra nechat! Je to taková úleva, že už nedokážu zadržet slzy. Když si toho všimne Josífek, okamžitě se taky rozpláče. Neslyšně, jen mu po tvářích stékají slzy. Přesně takhle brečí, když se naši hádají.

Promnu si oči. Musím se ovládat. Přece ho nemůžu takhle děsit.

„To nic, Josítku,“ popotáhnu. „Já nebrečím.“

Josef mě mlčky pozoruje. Pochopitelně mi nevěří.

„Brečíš,“ odporuje mi tiše.

Pokusím se usmát, ale je to spíš škleb.

„Člověk nemusí vždycky plakat proto, že je smutný,“ vysvětluju mu. „Někdy může plakat radostí. Říká se tomu slzy štěstí.“

Josífek se tváří nedůvěřivě.

„Je mi líto, že jsem tě tak vyděsila,“ omlouvá se Marianne. „To jsem opravdu nechtěla.“

„Ustájení stojí spoustu peněz,“ namítnu. „Vím, kolik ti platí Anna s Linnéou. Nemusíš...“

Marianne zvedne ruku a zarazí mě.

„To je rozdíl. Anna s Linnéou mi platí za to, abych se jim o koně starala. Jenže ty se o Zorra zvládneš postarat sama. A navíc sežere jen zlomek toho, co ostatní koně. Je to vyřešené a už o tom nechci mluvit.“

Najednou je zase všechno jednoduché. Problém zmizel jako mávnutím kouzelného proutku a najednou můžu jíst, aniž by se mi zvedal žaludek. Naberu si další sousto. To zjevně uklidní i Josífka, protože zase začne kousat. Za chvíli má prázdný talíř, tak mu trochu přidám.

„Chutná vám?“ zeptá se Marianne.

„Jo,“ přikývne Josífek.

Já jenom zahuhňám, protože mám plnou pusou.

Marianne se zatváří spokojeně.

„Vlastně jsem s tebou chtěla probrat ještě něco, Millo,“ usměje se na mě.

Rázem se mi zase sevře žaludek.

„Co?“ zašeptám.

Marianne mě chytí za ruku a nasadí vážný výraz. Na čele jí vyskočí starostlivá vráska, která se mi vůbec nelíbí.

Tváří se tak zkoumavě, jako by mi chtěla vidět do hlavy. Přesně takhle se tváří naše školní psycholožka, když zavěťří nějaký zapeklitý problém.

„Ty se tedy tváříš,“ uchichtne se Marianne. „Copak jsem nějaký tvůj nepřítel?“

Mlčky zavrtím hlavou.

„Tak vidíš. Jen jsem ti chtěla říct, že za dva týdny budou v Karlsbergu okresní drezurní závody. Je to odsud jen padesát kilometrů a napadlo mě, že by to mohl být dobrý začátek tvojí závodní kariéry. Co ty na to?“

Nechápavě vykulím oči.

Marianne se zasměje.

„Zavři pusu, Millo. Vždyť skoro vidím, co jsi měla k snídani.“

Teprve teď mi dojde, že mám pusu dokořán.

„To myslíš vážně?“ zašeptám. „Ty bys mi opravdu půjčila Lucifera na závody?“

„Na tom už jsme se přece domluvily. Nebo jsi zapomněla?“ namítne Marianne.

Jasně, že jsem nezapomněla. Od té doby, co mi Marianne nedávno řekla, že mi někdy půjčí Lucifera na závody, jsem skoro na nic jiného nemyslela. Tedy až do chvíle, kdy jsem dostala Zorra, to jsem pak měla jiné starosti.

Jenže sliby ještě nic neznamenají. Většinou spíš naopak. Ani nevím, kolikrát táta prohlašoval, že přestane pít – *Panebože, mně je špatně, přísahám, že už se pití ani nedotknu!* – nebo kolikrát máma tvrdila, že zhubne. Den na to přijde táta domů s celým kartonem piv a máma sní pytlík sýrových křupek na posezení. Slibům se prostě nedá věřit.

Zúčastnit se drezurních závodů je můj sen. Nedostižný sen. Ani nevím, kolikrát jsem na parkurových závodech pomáhala s koňmi Anně a Linnée. Jasně že jsem si přitom představovala, že v naleštěných jezdeckých botách a závodním saku sedím v sedle já. Ale zároveň jsem vždycky věděla, že je to jenom nesplnitelný sen. Alespoň dokud nebudu dospělá a nebudu o svém životě rozhodovat sama.

Takže když mi Marianne před pár týdnů řekla, že mi možná někdy na závody půjčí Lucifera, byla jsem pochopitelně šťastím bez sebe, ale v hloubi duše jsem nevěřila, že by to mohla být pravda. Lucifer je špičkový drezurní kůň a Marianne s ním jezdí středně těžké úlohy. Umí cviky, jako jsou cvalové piruety nebo přeskoky, a spoustu dalších. A takoví koně se jen tak na závody nepůjčují. A už vůbec ne třináctileté holce, která ještě nikdy nezávodila.

„Co ty na to?“ mrkne na mě Marianne. „Půjdeš do toho?“

„Jo,“ vyhrknu.

Víc toho ze sebe nevymáčknu, jelikož mám strach, abych se zase nerozbrečela.

„Tak domluveno,“ usměje se Marianne a natáhne se na kuchyňskou linku pro nějaké papíry, které mi podá.

„Pojedeš tuhle úlohu. Jmenuje se LC1. Tady ty čáry na obrázku ukazují, kudy máš jet. Různé chody jsou vyznačeny různými barvami. Vjedeš do obdélníku pracovním klusem po střední čáře, na stěně zatočíš na pravou ruku a hned diagonálou změniš směr. Uprostřed další krátké stěny uděláš kruh o průměru patnáct metrů a potom pojedeš vlnovku o třech obloucích...“

Dívám se na papír v ruce a vůbec tu změt' modrých, zelených a červených čar nechápu.

„Prodl. kr. – vys. pov.,“ přečtu. Co to znamená?“

Marianne se zasměje.

„Prodloužit kroky, vysedávání povoleno. Na diagonále

by měl kuň trochu vykročit a ty můžeš vysedávat, jestli je ti to pohodlnější.“

„Aha,“ zamumlám.

V břicho mě začíná lechtat očekáváním i trémou. Pojedu na závody. To snad není možné!

Marianne mi věnuje povzbudivý úsměv.

„Doma si to pořádně prostuduj. Není to tak složité, jak se zdá, jen se musíš naučit celou úlohu nazpaměť. To hravě zvládneš, Millo. Kdybych ti nevěřila, tak bych tě na závody nepustila.“

Když dojdeme a já pomůžu Marianne sklidit nádobí ze stolu, je načase vyrazit domů. Zavážu Josífkovi tkaničky. Papír s drezurní úlohou jsem si pečlivě složila a zastrčila do kapsy.

Marianne nás mlčky pozoruje.

„Jestli se mi zítra podaří přijít z práce včas, tak bychom možná mohly stihnout trénink,“ řekne po chvíli.

Nedbale se opírá o zeď. Pro jiné lidi je možná jen obyčejná zdravotní sestra, ale mně připadá spíš jako dobrá víla s kouzelným proutkem. Dojdu k ní a neobratně ji obejmu.

„Děkuju,“ zašeptám a pospíším si ven ze dveří. Josífka táhnu za sebou.

Tváře mi hoří a připadám si trapně. Ještě nikdy jsem nikoho dobrovolně neobjala, samozřejmě kromě Josífka a našeho jezevčíka Ťuldy. Táta se sice rád objímá, když se napije, ale to se mu spíš snažím vyhýbat. Když je sentiment-

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.